

PROLOG

De Chinook kwam tegen een bloedrode hemel aangedenderd. Hij sidderde in de levensgevaarlijke zijwinden en sneed schuin door de ijle lucht. Een web van wolken, van achteren beschenen door de ondergaande zon, trok voorbij als de rook van een brandend vliegtuig.

Martin Lindros staarde gespannen naar buiten uit de militaire helikopter die hem naar de hoogste toppen van het Semiengebergte bracht. Hoewel hij niet in het veld was geweest sinds de Ouwe hem vier jaar geleden had aangesteld als adjunct-directeur van de CIA, had hij gezorgd dat hij zijn scherpste nooit was kwijtgeraakt. Hij trainde drie ochtenden in de week op de hindernisbaan voor veldagenten van de CIA bij Quantico, en elke donderdagavond verdreef hij de verveling van het uitpluizen van elektronische rapportages en het ondertekenen van actieorders, door zich op de schietbaan negentig minuten lang opnieuw vertrouwd te maken met alle mogelijke vuurwapens, oude, huidige en nieuwe. Deze zelfopgelegde discipline diende om zijn frustratie te verzachten dat hij niet belangrijker werk deed. In dat alles kwam echter verandering toen de Ouwe zijn voorstel voor operatie Typhon goedkeurde.

Een koude tochtstroom trok door het interieur van de aangepaste Chinook van de CIA. Anders, de commandant van Skorpion One, het vijf man sterke team van eersteklas veldagenten, stootte hem aan, waarop hij zich omdraaide. Terwijl hij uit het raampje naar de rafelige wolken keek, zag hij de door de wind geteisterde noordelijke helling van Ras Dasjan. Er ging een onmiskenbare dreiging uit van de meer dan 4600 meter hoge berg, de hoogste in het Semiengebergte. Misschien kwam dat doordat Lindros zich de plaatselijke verhalen herinnerde: legenden over oeroude, boze geesten die zich rond de top zouden ophouden.

De wind gierde nu, het was alsof de berg zich van zijn wortels probeerde los te rukken.

Het was tijd.

Lindros knikte, ging naar voren waar de piloot stevig in zijn stoel zat vastgegespt. De adjunct-directeur was achter in de dertig, een lange man met zandkleurig haar die aan Brown was afgestudeerd en door de CIA was gerekruteerd tijdens zijn promotieonderzoek voor Internationale Studies aan Georgetown. Hij was hyperintelligent en de meest toegewijde generaal die de directeur van de CIA zich maar kon wensen. Lindros boog zich voorover, zodat hij boven het vreselijke lawaai uit te verstaan was, en gaf de piloot de uiteindelijke coördinaten, die hij om veiligheidsredenen pas tot het laatst mogelijke moment voor zich had gehouden.

Hij was nu iets meer dan drie weken in het veld. In die tijd had hij twee man verloren. Een vreselijke prijs. Aanvaardbare verliezen, zou de Ouwe zeggen, en als hij succes in het veld wilde hebben, moest hij opnieuw aanleren om zo te denken. Maar welke prijs hecht je aan het leven van een mens? Dat was een vraag waarover hij en Jason Bourne dikwijls hadden gediscussieerd, zonder tot een aanvaardbaar antwoord te komen. Persoonlijk geloofde Lindros dat er menselijke vraagstukken waren waarop geen aanvaardbaar antwoord was.

Maar als agenten in het veld werkten was dat heel iets anders. ‘Aanvaardbare verliezen’ moesten aanvaard worden. Er zat niets anders op. En dus was de dood van die twee mannen inderdaad aanvaardbaar, omdat hij in de loop van zijn missie had vastgesteld dat het bericht dat een terroristische organisatie ergens in de hoorn van Afrika een kist ‘triggered spark gaps’ had bemachtigd, waar was. TSG’s waren kleine schakelaars voor ultrahoge energie, die werden gebruikt om enorme hoogspanningen in en uit te schakelen, hightech veiligheidskleppen om elektronische componenten te beschermen zoals microgolfbuizen en medische testapparatuur. Ze werden ook gebruikt als ontsteking voor atoombommen.

Lindros was begonnen in Kaapstad en had het kronkelende spoor gevolgd dat via Botswana, Zambia en Oeganda naar Ambikwa leidde, een piepklein boerendorpje – niet meer dan een handjevol gebouwen, waaronder een kerk en een bar – te midden van alpien weideland op de helling van Ras Dasjan. Daar had hij de hand weten te leggen op een van de TSG’s, die hij onmiddellijk via een betrouwbare koerier naar de Ouwe had teruggestuurd.

Maar toen was er iets gebeurd, iets opmerkelijks, iets afschuwelijks. In de sjofele bar met een vloer van mest en opgedroogd bloed had hij een gerucht gehoord dat de terroristische organisatie nu meer dan TSG’s vanuit Ethiopië verscheepte. Als het gerucht klop-

te, had dat beangstigende implicaties, niet alleen voor Amerika maar voor de hele wereld, want dat betekende dat de terroristen het instrument bezaten om de hele wereld in een nachtmerrie te storten.

Zeven minuten later daalde de Chinook neer in het oog van een zandstorm. Het kleine plateau was volkomen verlaten. Vlak voor hen bevond zich een oude stenen muur, volgens de plaatselijke legenden een poort naar het geduchte domein van de demonen die zich daar ophielden. Lindros wist dat achter een gat in de brokkelige muur het bijna verticale pad lag naar de gigantische rotspilaren die de top van Ras Dasjan schraagden.

Lindros en de mannen van Skorpion One sprongen ineengedoken uit de helikopter. De piloot bleef zitten en hield de motor en de rotoren draaiende. De mannen droegen stofbrillen om zich te beschermen tegen het opwervende zand en de hagel van steentjes die door hun transporttoestel werden opgeworpen. Verder hadden ze draadloze microfoontjes en hoofdtelefoons die met een krul in hun oor verdwenen, zodat ze konden communiceren boven het geraas van de rotoren uit. Elk van hen was gewapend met een XM8 lichtgewicht legergeweer, dat een vernietigende 750 schoten per minuut kon afvuren.

Lindros ging voorop over het ongelijkmatige plateau. Tegenover de stenen muur was een dreigende rotswand waarin zich de zwarte, gapende ingang van een grot bevond. Verder was alles grijs, okergeel, dofrood, het barre landschap van een andere planeet, de weg naar de hel.

Anders verspreidde zijn mannen volgens het vaste patroon, liet ze eerst voor de hand liggende schuilplaatsen controleren en vervolgens een verdedigingslinie vormen. Twee van hen liepen naar de stenen muur om te kijken wat zich daarachter bevond. De andere twee gingen naar de grot, waarbij de een bij de ingang bleef staan en de ander zich ervan vergewiste dat er niemand in zat.

De wind, die aanwakkerde rond de hoge tafelberg die zich boven hen verhief, geselde het barre terrein en blies door hun uniform. Waar de rotswand niet steil naar beneden ging, torende hij dreigend, machtig, boven hen uit, met zijn kale schedel vergroot in de ijle lucht. Lindros bleef staan en keek aandachtig naar de resten van een kampvuur.

Naast hem luisterde Anders, zoals elke goede commandant zou doen, naar de rapportage van zijn mannen die het terrein verkenden. Achter de stenen muur lag niemand op de loer. Hij luisterde

gespannen naar zijn tweede team.

‘Er ligt een lijk in de grot,’ meldde de leider. ‘Met een kogel in zijn kop. Morsdood. Verder niemand te bekennen.’

Lindros hoorde de stem van Anders in zijn oor. ‘Daar beginnen we,’ zei hij en hij wees. ‘Het enige teken van leven in dit godvergeten oord.’

Ze hurkten. Anders roerde met in een handschoen gestoken vingers door het verkoelde hout.

‘Hier is een ondiepe kuil.’ De commandant schepte wat van de sintels weg. ‘Ziet u? De bodem is gehard door het vuur. Dat betekent dat iemand hier niet slechts één keer een vuur heeft gemaakt, maar vele malen in de afgelopen maanden, misschien zelfs wel een jaar lang.’

Lindros knikte en stak zijn duim op. ‘Zo te zien zouden we wel eens op de juiste plek kunnen zijn.’ Hij voelde een steek van ongerustheid. Het leek steeds waarschijnlijker dat het gerucht dat hij had gehoord waar was. Hij had tegen beter weten in gehoopt dat het niet meer was dan een gerucht, dat hij hierboven niets zou vinden. Omdat elk ander resultaat ondenkbaar was.

Hij haakte twee instrumenten los van zijn koppel, schakelde ze in en liet ze boven de vuurkuil heen en weer gaan. Het ene was een alfastralingsdetector, het andere een geigerteller. Waar hij naar op zoek was, wat hij hoopte niet te zullen vinden, was een combinatie van alfa- en gammastraling.

Bij de vuurplaats sloeg geen van beide instrumenten uit.

Hij ging verder. Met de vuurkuil als middelpunt liep hij in concentrische cirkels, terwijl hij strak naar de meters keek. Op zijn derde ronde, ongeveer honderd meter van de vuurkuil, sloeg de alfa-detector uit.

‘Verdomme,’ zei hij zachtjes.

‘Iets gevonden?’ vroeg Anders.

Toen Lindros opzijstapte, viel de alfadetector weer terug. Op de geigerteller was niets te zien. Dat was tenminste iets. Een alfameeting kon op dit niveau door alles veroorzaakt worden, mogelijk zelfs door de berg zelf.

Hij liep terug naar de plek waar de detector de alfastraling had gemeten. Toen hij opkeek, zag hij dat hij zich op één lijn met de grot bevond. Langzaam liep hij ernaartoe. Toen, ongeveer twintig meter van de ingang van de grot, schoot de meter uit. Lindros bleef even staan om zweetdruppels van zijn bovenlip te vegen. Jezus, hij moest weer een nagel in de doodskest van de wereld timmeren. Maar vooralsnog geen gamma, zei hij tegen zichzelf. Dat was ten-

minste iets. Hij hield nog twaalf meter aan die hoop vast. Toen sloeg de geigerteller uit.

O, god, behalve alfa- nu ook gammastraling. Precies de signatuur die hij had gehoopt niet te zullen vinden. Hij voelde een straal zweet langs zijn ruggengraat lopen. Koud zweet. Zoiets had hij niet meegemaakt sinds hij voor het eerst iemand in het veld had moeten doden. Man tegen man, met zowel bij hem als bij de man die hem uit alle macht probeerde te doden een uitdrukking van verwijfeling en vastberadenheid op het gezicht. Lijsbehoud.

‘Licht.’ Lindros moest het woord eruit persen door een mond vol doodsangst. ‘Ik moet dat lijk zien.’

Anders knikte en gaf orders aan Brick, de man die als eerste de grot was binnengegaan. Brick knipte een xenonlantaarn aan en de drie mannen betraden de duisternis.

Er waren geen dode bladeren of ander organisch materiaal dat afbreuk deed aan de zware lucht van steen en aarde. Ze voelden het dode gewicht van het rotsmassief boven hen. Lindros moest denken aan het gevoel bijna te stikken, dat hij had gehad toen hij voor het eerst de tombes van de farao’s diep in de piramides bij Caïro had betreden.

De felle xenonstraal scheen over de rotswanden. In deze barre omgeving leek het lijk van een man volledig op zijn plaats. Er gleden schaduwen overheen toen Brick de lichtbundel bewoog. De xenonstraal ontdeed het van alle kleur, gaf het een onmenselijk aanzien – een zombie uit een horrorfilm. Het lag in rustpositie, volkomen vredig, wat werd gelogenstraft door het keurige kogelgat midden in het voorhoofd. Het gezicht was afgewend alsof het in het duister wilde blijven.

‘Het was in elk geval geen zelfmoord,’ zei Anders. Dat was ook het beginpunt van Lindros’ gedachtegang. ‘Bij zelfmoord kiest men voor een makkelijke manier – de mond is een goed voorbeeld. Deze man is vermoord door een vakman.’

‘Maar waarom?’ Lindros klonk afwezig.

De commandant trok zijn schouders op. ‘Met deze mensen kan het wel duizend...’

‘Weg daar!’

Lindros schreeuwde zo hard in zijn microfoon dat Brick, die met een boog in de richting van het lijk liep, terugsprong.

‘Het spijt me, meneer,’ zei Brick. ‘Ik wilde u alleen iets geks laten zien.’

‘Gebruik de lantaarn,’ zei Lindros tegen hem. Maar hij wist al wat er kwam. Zodra ze de grot hadden betreden, was zowel de

stralingsdetector als de geigerteller angstaanjagend ver uitgeslagen.

Jezus, dacht hij. *O, jezus*.

Het lijk was ontzettend dun, en schrikbarend jong, ongetwijfeld van een tiener. Had hij de semitische trekken van een Arabier? Hij dacht van niet, maar het was bijna onmogelijk uit te maken omdat...

‘Godallemachtig!’

Toen zag Anders het. Het lijk had geen neus. Het midden van zijn gezicht was weggevreten. Het lelijke gat was zwart van geronnen bloed, dat er traag uitliep alsof het lijk nog leefde. Alsof iets het van binnenuit opvrat.

En dat was precies wat er gebeurde, dacht Lindros met een miselijk gevoel.

‘Hoe kan dat in godsnaam?’ vroeg Anders met verstikte stem. ‘Een weefselgif? Een virus?’

Lindros wendde zich tot Brick. ‘Heb je het aangeraakt? Zeg op, heb je het lijk aangeraakt?’

‘Nee, ik...’ Brick was uit het veld geslagen. ‘Ben ik besmet?’

‘Meneer de adjunct-directeur, met permissie, waar heeft u ons in godsnaam in doen belanden? Ik ben eraan gewend dat ik in het duister word gehouden bij clandestiene operaties, maar dit gaat veel verder.’

Lindros ging op een knie zitten, haalde de dop van een metalen busje en veegde met zijn in een handschoen gehulde vinger wat zand bij het lijk op. Nadat hij de houder stevig had dichtgedaan, stond hij op.

‘We moeten hier weg.’ Hij keek Anders strak aan.

‘Meneer de adjunct-directeur...’

‘Maak je geen zorgen, Brick. Het komt wel goed met je,’ zei hij op gezagvolle toon. ‘Niet meer praten. Laten we gaan.’

Toen ze bij de ingang van de grot kwamen, in het felle licht van het barre, bloedrode landschap, zei Lindros in zijn microfoon: ‘Anders, vanaf nu is die grot verboden terrein voor jou en je mannen. Je mag er niet eens in om te pissen. Begrepen?’

De commandant aarzelde een ogenblik; zijn woede en zijn bezorgdheid om zijn mannen waren hem duidelijk aan te zien. Toen leek hij zich eroverheen te zetten. ‘Ja, meneer.’

De daaropvolgende tien minuten verkende Lindros nauwgezet het plateau met zijn stralingsdetector en zijn geigerteller. Hij wilde dolgraag weten hoe de straling hierboven was gekomen – welke route de mannen hadden gevolgd die haar hadden meegenomen. Het had geen zin op zoek te gaan naar hoe ze waren vertrokken. Het feit dat de man zonder neus was doodgeschoten vertelde hem

dat ze op de meest afschuwelijke manier hadden ontdekt dat ze een lek hadden. Ze zouden het lek ongetwijfeld hebben gevonden en het hebben gedicht voordat ze verdergingen. Maar het zat hem niet mee. Verder van de grot verdween zowel de alfa- als de gammastraling volledig. Er bleef niet het minste of geringste spoor over om vast te stellen hoe zij hier was gekomen.

Tenslotte keerde hij terug van de rand van het plateau.

‘Terugtrekken, commandant.’

‘Jullie hebben de baas gehoord,’ riep Anders terwijl hij naar de wachtende helikopter holde. ‘Inpakken en wegwezen, jongens!’

‘*Wa’i,*’ zei Fadi. Hij weet het.

‘Vast niet.’ Abbud ibn Aziz veranderde van houding naast Fadi. Ineengedoken achter de hoge tafelberg 300 meter boven het plateau fungeerden zij als de voorhoede voor een kader van zo’n twintig gewapende mannen die achter hen plat op de rotsachtige grond lagen.

‘Hiermee kan ik alles zien. Er was een lek.’

‘Waarom zijn wij daar niet van op de hoogte gebracht?’

Geen antwoord. Dat was ook niet nodig. Pure angst was de reden dat ze niet op de hoogte waren gebracht. Als Fadi het geweten had, zou hij hen allemaal gedood hebben – alle Ethiopische vervoerders, tot de laatste man. Dat was de prijs van absolute intimidatie.

Fadi tuurde door een krachtige Russische 12x50 legerverrekijker en bewoog die naar rechts om Martin Lindros in beeld te houden. De 12x50 had een duizelingwekkend klein gezichtsveld, maar dat werd ruimschoots gecompenseerd door het detail dat de lenzen verschaften. Hij had gezien dat de leider van de groep – de adjunct-directeur van de CIA – zowel een stralingsdetector als een geiger-teller gebruikte. Deze Amerikaan wist waar hij mee bezig was.

Fadi, een lange, breedgeschouderde man, had een onmiskenbaar charismatische uitstraling. Als hij sprak, zwegen alle aanwezigen. Hij had een knap, krachtig gezicht, en een getinte huidskleur die nog donkerder was geworden door de woestijnzon en de bergwind. Zijn baard en zijn haar waren lang en krullend, de inktzwarte kleur van een sterrenloze nacht. Zijn lippen waren vol en breed. Als hij lachte, leek de zon van zijn plek aan de hemel te zijn afgedaald om direct op zijn volgelingen te schijnen. Want Fadi’s gezworen missie was messianistisch: om hoop te brengen waar geen hoop was, om de duizenden leden van de Saudische koninklijke familie af te maken en hun schandvlek van de aardbodem weg te vagen, om zijn

volk te bevrijden, de obscene rijkdom van de despoten te verdelen en de rechtmatige orde van zijn geliefde Arabië te herstellen. Hij wist dat hij allereerst de symbiotische relatie moest verbreken tussen de Saudische koninklijke familie en de regering van de Verenigde Staten. Om dat te doen, moest hij Amerika een slag toebrengen, om een duidelijk statement te maken dat even permanent als onuitwisbaar was.

Wat hij niet moest doen, was het vermogen van Amerikanen om pijn te verdragen onderschatten. Dit was een veel voorkomende fout bij zijn extremistische kameraden; daardoor kregen ze problemen met hun eigen mensen, dat was de voornaamste reden van een leven zonder hoop.

Fadi was geen dwaas. Hij had de wereldgeschiedenis bestudeerd. Beter nog, hij had ervan geleerd. Toen Nikita Chroesjtsjov tegen Amerika had gezegd: ‘We zullen jullie begraven!’ had hij dat zowel in zijn hart als in zijn ziel gemeend. Maar wie was er begraven? De USSR.

Als zijn extremistische kameraden zeiden: ‘Wij hebben vele levens om Amerika te begraven,’ doelden ze op de eindeloze voorraad jonge mannen die jaarlijks meerderjarig werden, uit wie ze de martelaren konden kiezen die in de strijd moesten sneuvelen. Maar ze bekommerden zich helemaal niet om de dood van die jonge mannen. Waarom zouden ze? Het paradijs wachtte met open armen op de martelaren. Maar wat was er eigenlijk gewonnen? Leefde Amerika zonder hoop? Nee. Stuurden deze daden Amerika in de richting van een leven zonder hoop? Wederom, nee. Wat was dan het antwoord?

Fadi geloofde met zijn hele hart en ziel – en vooral met zijn geweldige intellect – dat hij het had gevonden.

Terwijl hij de adjunct-directeur volgde met zijn verrekijker, zag hij dat de man met tegenzin leek te vertrekken. Terwijl hij neerkeek op het doelwit, voelde hij zich net een roofvogel. De arrogante Amerikaanse soldaten waren in de helikopter geklommen, maar hun commandant – Fadi’s informatie ging niet zo ver dat hij diens naam kende – zou zijn baas nooit onbewaakt op het plateau achterlaten. Hij was een slimme vent. Misschien rook zijn neus iets wat zijn ogen niet konden zien, misschien hield hij slechts vast aan een goed aangeleerde discipline. Hoe dan ook, zoals de twee mannen daar naast elkaar stonden te praten, wist Fadi dat hij geen betere kans zou krijgen.

‘Begin,’ zei hij zachtjes tegen Abbud ibn Aziz, zonder zijn ogen van de verrekijker af te wenden.

Naast hem pakte Abbud ibn Aziz de RPG-7 schouderlanceerbuis van sovjetmakelij. Hij was een stevige man, met een vollemaansgezicht en een licht loensend linkeroog dat hij sinds zijn geboorte had. Snel en geroutineerd stopte hij de taps toelopende, gevinde raket in de raketlanceerbuis. De vinnen op de roterende granaat zorgden voor stabiliteit, de garantie dat hij met een hoge mate van nauwkeurigheid zijn doel zou treffen. Als hij de trekker indrukte, werd de granaat met 117 meter per seconde gelanceerd door het primaire systeem. Die heftige energie-uitbarsting zou op haar beurt het voortdrijvingssysteem in de voortijlende huls van de raket ontsteken, en de snelheid ervan vergroten tot 294 meter per seconde.

Abbud ibn Aziz drukte zijn rechteroog tegen het vizier, dat vlak achter de trekker was aangebracht. Hij vond de Chinook, bedacht vluchtig dat het zonde was om dit geweldige oorlogstuig kwijt te raken. Maar het was niet aan hem om zo'n ding te willen hebben. In elk geval was alles zorgvuldig gepland door Fadi's broer, tot aan het spoor van aanwijzingen dat de adjunct-directeur van de CIA vanuit zijn kantoor het veld in had gelokt, en via een kronkelige route hierheen had geleid, naar het noordwesten van Ethiopië, naar de hoogtes van Ras Dasjan.

Abbud ibn Aziz hield de RPG-7 zo dat hij op de voorste roteren van de helikopter was gericht. Hij was nu één met het wapen, één met het doel van zijn kader. Hij voelde hoe de onwrikbare vastberadenheid van zijn kameraden door hem heen stroomde als een vloedgolf die op het punt stond om op de vijandige kust te slaan.

'Denk eraan,' zei Fadi.

Maar Abbud ibn Aziz, een bijzonder bekwame wapenmeester die door Fadi's briljante broer was geschoold in modern oorlogstuig, had geen herinnering nodig. Het enige nadeel van de RPG was dat dat hij een opvallend rookspoor uitstootte als hij werd afgevuurd. De vijand zou hen onmiddellijk zien. Ook daar was rekening mee gehouden.

Hij voelde Fadi's wijsvinger op zijn schouder tikken, wat betekende dat hun doel in positie was. Zijn vinger kromde zich om de trekker. Hij haalde diep adem, en blies langzaam uit.

Daar was de terugslag, een orkaan van verzengend hete lucht, gevolgd door de flits en de knal van de explosie zelf, de rookpluim, de verwrongen, opkrullende rotorbladen in het vijandige kamp. Net als de doffe pijn in Abbud ibn Aziz' schouder klonken de donderende echo's nog na toen Fadi's mannen tegelijk opstonden en op de tafelberg toesnelden, honderd meter ten oosten van het hoge punt waar hij en Abbud ibn Aziz hadden gezeten, waar ze zich nu

weghaastten, en waar de opvallende rookpluim opsteeg. Zoals het kader was geleerd, vuurde het een enorm salvo van schoten af, om uiting te geven aan de woede van de gelovigen.

Al-Hamdu Lil-Allah! Allah zij geprezen! De aanval was begonnen.

Het ene ogenblik had Lindros Anders verteld waarom hij nog twee minuten wilde blijven, het volgende had hij het gevoel alsof zijn schedel door een heipaal werd geplet. Het duurde enige momenten voordat hij besepte dat hij plat op de grond lag, met een mond vol zand. Hij hief zijn hoofd op. Brandende wrakstukken tuimelden door de rokerige lucht, maar er was geen geluid, helemaal niets afgezien van een vreemde druk op zijn trommelvlies, een innerlijk suizen, alsof er in zijn hoofd een lome wind was opgestoken. Bloed stroomde heet als tranen langs zijn wangen. De scherpe, verstikkende lucht van brandend rubber en plastic vulde zijn neusgaten, maar er was nog iets: de zware, onderliggende geur van gebraden vlees.

Toen hij zich probeerde om te rollen, ontdekte hij dat Anders half over hem heen lag. De commandant had het zwaarste deel van de klap opgevangen in een poging hem te beschermen. Zijn gezicht en zijn ontblote schouder, waar zijn uniform was weggebrand, waren geblakerd en rookten. Al het haar op zijn hoofd was weggebrand, zodat er weinig meer dan een schedel over was. Lindros kokhalsde en duwde met een krampachtige huivering het lijk van zich af. Hij kokhalsde nogmaals toen hij op zijn knieën ging zitten.

Toen viel hem een soort gegons op, dat vreemd gedempt klonk, alsof hij het van een grote afstand hoorde. Hij draaide zich om en zag de leden van Skorpion One uit het wrak van de Chinook krui-
pen. Ze vuurden met hun halfautomatische geweren.

Een van hen ging neer onder de verwoestende hagel van machinengeweevuur. Lindros' volgende actie was instinctief. Op zijn buik kroop hij naar de dode man. Hij greep zijn XM8 en begon te vuren.

De in de strijd geharde mannen van Skorpion One waren dapper en goed getraind. Ze wisten wanneer ze moesten schieten en wanneer ze dekking moesten zoeken. Niettemin werden ze volledig verrast toen het kruisvuur begon, omdat ze zich zozeer op de vijand vóór hen concentreerden. Een voor een werden ze neergeschoten, de meesten meerdere malen.

Lindros vocht door, zelfs toen hij als enige over was. Gek genoeg

schoot niemand op hem, er kwam niet eens één kogel in zijn buurt. Hij begon zich hier net over te verbazen toen zijn XM8 door zijn munitie heen was. Hij stond daar met het rokende legergeweer in zijn hand en keek hoe de vijand van de tafelberg boven hem naar beneden kwam.

Ze waren zwijgzaam en even mager als de geschonden man in de grot, met de holle ogen van mannen die te veel bloedvergieten hebben gezien. Twee van hen maakten zich los van de groep en kropen in het smeulende wrak van de Chinook.

Lindros kromp ineen toen hij schoten hoorde. Een van de leden van het kader snelde door de open deur van de zwartgeblakerde Chinook, maar even later sleurde de andere man de bebloede piloot bij zijn kraag naar buiten.

Was hij dood of slechts bewusteloos? Lindros wilde het graag weten, maar de anderen hadden hem omsingeld. In hun gezichten zag hij het vreemde licht van fanatici, een flauw geel licht, een vlam die alleen door hun eigen dood gedoofd kon worden.

Hij liet zijn nutteloze wapen vallen, waarop ze hem grepen en zijn handen ruw op zijn rug trokken. Mannen verzamelden de lijken die op de grond lagen en gooiden ze in de Chinook. In hun kielzog volgden twee anderen met vlammenwerpers. Met een verontrustende zorgvuldigheid verbrandden ze vervolgens de helikopter met de doden en gewonden erin.

Lindros keek, duizelig en bloedend uit een aantal oppervlakkelijke snijwonden, naar de uitstekend gecoördineerde manoeuvres. Hij was verbaasd en onder de indruk. Hij was ook bang. Degene die deze slimme hinderlaag had gepland, die dit kader had getraind, was geen gewone terrorist. Zonder dat zijn overweldigers het zagen, wurmde hij de ring die hij droeg van zijn vinger, waarop hij die in het rotspuin van de helling liet vallen en zijn voet verzette om hem met zijn schoen aan het oog te onttrekken. Degenen die achter hem aan kwamen moesten weten dat hij hier was geweest, dat hij niet met de rest was omgekomen.

Op dat moment ging het kluitje mannen rondom hem uiteen en zag hij een lange, krachtig uitziende Arabier op hem afkomen met een markant, door de woestijn getekend gezicht en grote, doordringende ogen. In tegenstelling tot de andere terroristen die Lindros had ondervraagd, toonde deze sporen van beschaving. De eerste wereld had hem beroerd, hij had uit haar technologische beker gedronken.

Lindros staarde in de donkere ogen van de Arabier terwijl ze tegenover elkaar stonden.

‘Goedemiddag, meneer Lindros,’ zei de terroristenleider in het Arabisch.

Lindros bleef hem aanstaren, zonder met zijn ogen te knippen.

‘Zwijgzame Amerikaan, waar is je poeha nu?’ Glimlachend voegde hij eraan toe: ‘Het heeft geen zin om komedie te spelen. Ik weet dat je Arabisch spreekt.’ Hij nam de stralingsdetector en de geiger-teller van Lindros over. ‘Ik moet aannemen dat je hebt gevonden wat je zoekt.’ Hij doorzocht Lindros’ zakken en vond het metalen busje. ‘O, ja.’ Hij deed het open en goot de inhoud tussen Lindros’ laarzen. ‘Spijtig voor je dat het echte bewijsmateriaal allang verdwenen is. Je zou zeker wel graag willen weten waarheen.’ Dat laatste werd uitgesproken als een spottende bewering, en niet als een vraag.

‘Uw informatie is eersteklas,’ zei Lindros in vlekkeloos Arabisch, wat heel wat beroering teweegbracht onder alle leden van het kader, afgezien van twee mannen: de leider zelf en een stevige man van wie Lindros aannam dat hij de onderbevelhebber was.

De leider glimlachte opnieuw. ‘Mag ik u op mijn beurt complimenteren?’

Stilte.

Zonder waarschuwing sloeg de leider Lindros zo hard in zijn gezicht dat zijn tanden op elkaar klapten. ‘Mijn naam is Fadi, de verlosser, Martin. Je vindt het toch niet erg dat ik je Martin noem? Maar goed ook, want we zullen elkaar de komende paar weken erg goed leren kennen.’

‘Ik ben niet van plan om je ook maar iets te vertellen,’ zei Lindros, die abrupt op Engels overging.

‘Wat je van plan bent en wat je gáát doen zijn twee verschillende dingen,’ zei Fadi in vlekkeloos Engels. Hij knikte en Lindros kromp ineen toen zijn armen zo verdraaid werden dat zijn schouders bijna uit de kom schoten.

‘Je hebt ervoor gekozen om deze ronde niet mee te spelen.’ Fadi’s teleurstelling leek oprecht. ‘Wat arrogant van je, werkelijk onverstandig. Maar je bent tenslotte een Amerikaan. Amerikanen zijn nu eenmaal arrogant, hè, Martin. En, werkelijk, onverstandig.’

Weer kwam de gedachte bij hem op dat dit geen gewone terrorist was: Fadi kende zijn naam. Ondanks de toenemende pijn die door zijn armen schoot deed Lindros zijn best om zijn gezicht niet te vertrekken. Waarom had hij in zijn mond niet een als tand vermomde capsule met cyanide, zoals agenten in spionageromans? Hij vermoedde dat hij vroeg of laat zou wensen dat hij er een had. Niettemin zou hij zich zo lang als hij kon groothouden.

‘Ja, verberg je achter je stereotypes,’ zei hij. ‘Jullie beschuldigen ons ervan dat wij jullie niet begrijpen, maar jullie begrijpen ons nog minder. Jij kent mij helemaal niet.’

‘Ha, daarin, zoals in de meeste dingen, vergis je je, Martin. Ik ken je zelfs heel goed. Ik heb van jou al geruime tijd – hoe noemen Amerikaanse studenten dat? – o, ja, mijn hoofdvak gemaakt. Antropologie of Realpolitik?’ Hij haalde zijn schouders op alsof ze twee collega’s waren die samen iets dronken. ‘Een kwestie van semantiek.’

Zijn glimlach verbreedde zich toen hij Lindros op beide wangen kuste. ‘Dus nu beginnen we aan de tweede ronde.’ Toen hij zich terugtrok, zat er bloed op zijn lippen.

‘Drie weken lang heb je naar mij gezocht; in plaats daarvan heb ik jou gevonden.’

Hij veegde het bloed van Lindros niet af, maar likte het op.